

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A szív áttétele**

1. A szív áttétele

Nap-Imre

A dinamoterem gépies zúgása mögött nehéz csend telepedett a három emberre. János g534-es jelzésű munkásruhájának ujja feszült az izmaira, ahogy dühösen a tehermentesítő karra markolt. Tekintete Alinda metsző szavai után az idős asszony kimerült, gépiesen mozgó alakjára tévedt. A férfiban nem a gépi fegyelem, hanem az elfojtott, lázadó féltés munkált. Egyetlen szilárd, mégis óvatos mozdulattal megváltoztatta a tengely szögét, hogy a teher egy részét észrevétlenül átvegye tőle.

- Ne tedd, János! - szólt rá a nagymama fojtott, szinte kemény hangon. A szeme villámlott a méregtől, de a hangjában tompa rekedtség bujkált. - A kolónia szabályai tiszták. A szektorok közötti tiltott segítségért büntetés jár. Nem kell a kockázat!

- Nem érdekelnek a szabályaik - csattant fel János, miközben a szája széle megremegett. - Nem fogom végignézni, ahogy ez a szerkezet felemészt.

Alinda mozdulatlanul figyelte a kettőjük közötti láthatatlan feszültséget. A lány most látta először igazán tisztán: a nagymama elutasító, szigorú szavai mögött nem hidegség állt, hanem a félelem attól, hogy elveszíti az egyetlen férfit, aki iránt még érzett valamit. A nagymama titokban kedvelte Jánost, még ha a kolónia szigorú rendje tiltotta is az ilyen kötődést. Alinda mellkasában a düh helyét átvette a meggyőződés: ha a szeretet még a vasrácsok között sem alszik ki, a szabad élet nem csupán régi mese.